

- Doctor, diga'm que açò és curable, per favor.
- Després de totes les proves realitzades, sent dir que la seua filla té un tumor irremovable en el cor. És qüestió de poques setmanes que muira.

Aquesta va ser la notícia amb la qual va començar l'any Jaume, un pare solter el qual fa 10 anys va adoptar a una xiqueta a la qual va anomenar Nùria. No sabia ni el per què ni com li va agafar un càncer a la seua filla, i damunt en el cor, que segons diverses estadístiques mundials, és molt poc comú, quina mala sort!

A més, en uns pocs dies era l'aniversari de Nùria, per tant no sabia com dir-li que tal vegada no arribaria viva, ni tan sols sabia si dir-li-ho o si era millor que visquera feliç el temps que li quedara.

Però millor remuntar-nos fins fa 8 mesos, quan tot aquest maison va començar.

Era una vesprada de principis de maig quan, de sobte, mentre pare i filla miraven una pel·lícula tranquil·lament al cinema, la xicoteta va començar a posar-se molt nerviosa i el seu cor va començar a batejar tan ràpid que es va desmaiar i va haver d'anar l'ambulància per a portar-la a l'hospital més pròxim.

Va estar hospitalitzada tota eixa nit i li van fer proves per a intentar trobar la causa d'aquell desmai. Al matí següent, li van comunicar a Jaume que li havien detectat a Nùria un tumor en el cor, però li van calmar quan li van dir que no era perjudicial, que amb una xicoteta intervenció li ho podien retirar, i això van fer.

Van passar 5 mesos com si res haguera passat quan a la xiqueta li va tornar a passar exactament el mateix.

- Doctor, què li passa a la meua filla? Li van retirar el tumor fa cinc mesos, veritat?
- Sí, això van fer, però ha tornat a aparèixer, i més gran que l'última vegada. És molt arriscat treure-li-ho, s'ha de quedar a l'hospital durant un temps.
- Creu que es puga tractar d'un càncer?
- No ho crec, els càncers en el cor són molt estranys, i més en una persona de la seua edat. Estiga tranquil, se li anirà. Només que vull que es quede amb nosaltres per a assegurar-nos que se li va per complet.

Les paraules del doctor no van sonar molt convincents però, al cap i a la fi, Jaume no era expert en medicina, així que no li quedava més remei que creure-li.

Des d'aquell moment, ha estat internada durant tres mesos a l'hospital. Tres mesos de moltes proves, anàlisis i, finalment, una operació. Una operació la qual va ser un fracàs perquè es van adonar que el que tenia era més que un tumor.

- Està completament segur que no hi ha cap solució possible?

- Existeix una possibilitat, però...
- Dis-me-la, per favor! Faria el que fóra per salvar-la.
- És el meu deure advertir-li que les possibilitats d'èxit són molt escasses.
- No ho tornaré a repetir. Dis-me què és el que puc fer.
- Un trasplantament de cor. És pràcticament impossible aconseguir donants de cor, per la qual cosa ha de ser vosté qui ho faça. Pense-ho.

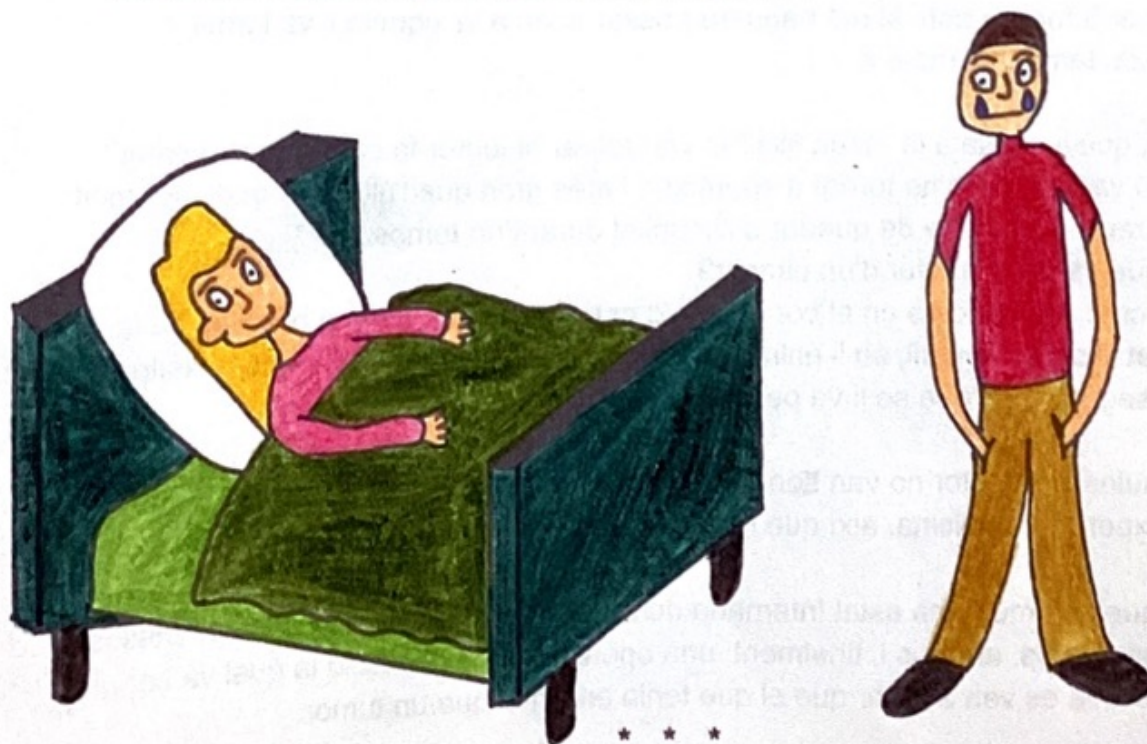
Això és l'últim que Jaume volia sentir. Un trasplantament de cor?

Era l'única possibilitat de salvar a la seua filla, però no estava segur de què fer. D'una banda, si tot eixia bé, només moriria ell, però per l'altra, si eixia malament, morien els dos, o tal vegada la millor decisió era fer que gaudira dels seus últims dies de vida amb totes les forces però, fera el que fera, no hi havia marxa arrere.

- Papà! Ens anirem prompte d'ací, veritat?

El seu pare intentava resistir les llàgrimes. Ja havia pres una decisió, la més difícil de tota la seua vida, però va decidir ocultar-ho a la nena perquè no patira.

- En dos dies ens anem, filla. Estàs bé, no et preocupes de res.
- Què guai! No t'imagines les ganes que tinc que siga el meu aniversari per a eixir d'ací i celebrar-ho amb tots els meus amics. Què em regalaràs?
- Ja ho veuràs, és una sorpresa.
- Em dones una pista almenys?
- Serà el millor que t'hagen regalat mai, t'ho prometo.

Un cirurgià anomenat Pere va entrar en un dels quiròfans del seu hospital amb una única missió: poder realitzar amb èxit la intervenció més difícil contra la qual s'ha enfrontat mai, un trasplantament de cor.

Va estar més de set hores en quiròfan al costat de més cirurgians, i semblava que tot havia eixit tal com havia d'eixir. Van cridar a l'àvia de la xiqueta perquè anara a parlar amb ella i explicar-li què havia passat.

– Iaia! Què fas aquí? On estic? –va dir Núria després d'estar més de dos hores adormida.

- He vingut per a veure com estaves i a passar la nit amb tu, que demà al matí ens anem ja a casa.

– Per fi. On està el papà?

Carla (la seua àvia) no va poder evitar soltar alguna llàgrima, però va intentar aguantar-les. Tard o d'hora la seua néta s'assabentaria del que havia passat, però simplement eixe no era ni el moment ni el lloc adequat.

– Ja ha arribat a casa, no et preocupes.

* * *

Núria es va despertar molt feliç aquell tres de gener. A part que a la fi anava a eixir de l'hospital, era el seu aniversari, i estava ansiosa d'arribar a la seua casa a obrir el seu regal d'aniversari.

Van arribar a casa a les 10:34, i la xiqueta va poder retrobar-se amb el seu avi, al qual feia 4 mesos que no veia.

– Feliç any, iaia! On està el meu pare? Vull que em done el meu regal ja!

El seu avi no sabia que havia de contestar a això ja que li feia por que fóra molt bast, per tant va decidir esperar que la seua dona li ho explicara amb més tacte.

– Ton pare ha deixat una carta. Llig-la, a vore que diu.

Mentre la seua néta llegia la carta de son pare, es va posar a plorar, al igual que el seu home. Deia així:

<< Hola filla, espere que estigues llegint açò. Felicitats, carinyo! No eres conscient del que t'he volgut, del que et vull i del que et voldré.

M'he hagut d'anar un temps, però no et preocupes, els avis s'encarregaran de tu, així que porta't bé.

Si en algun moment estàs trist, ves a un lloc on regne el silenci. Si pares atenció, podràs escoltar el teu regal d'aniversari en el teu pit. Tal vegada sigues molt xicoteta per a entendre-ho, però quan sigues més major, entendràs aquestes paraules que et vaig escriure.

Ens veurem prompte, cuida't molt >>.

En veure el plor dels seus avis, va entendre perfectament el que havia passat, no necessitava ser més major.

– Ho sent molt, Núria -va dir el seu avi-. El teu pare ha mort, però estaràs bé amb nosaltres.

– El papà no ha mort. Les persones moren quan el seu cor deixa de bategar, veritat? Doncs el meu pare no és l'excepció. Està amb mi, i ho estarà fins al dia de la meua mort.

